

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **M. S. A. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2014, č.j. OAM-237/ZA-ZA06-LE21-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Namítá, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. V průběhu správního řízení uvedl, že se obává pronásledování pro své politické názory a politickou činnost, kterou vyvíjel v Egyptě, opakovaně byl napaden, v jednom případě byl dokonce pořezán na krku. Správní orgán se nezabýval jeho situací v Egyptě a nelogicky vyloučil jeho ohrožení, které podle svých slov doložil několika důkazy. Opakované napadení, výhrůžky násilím a zastrašování jsou podle žalobce azylově relevantní a není mu jasné, proč byly žalovaným označeny jako nedostatečné. Uvedl, že poukazoval na to, že ze strany policejních orgánů v Egyptě nelze očekávat smysluplnou pomoc, což byl důvod, pro který se na

ně ani neobracel a situaci se snažil vyřešit sám. Žalobce se domnívá, že je podstatně ohrožen na životě nejen on, ale celá jeho rodina, která v Egyptě přetrvává. Jeho děti nechodí pravidelně do školy, kvůli strachu. Je přesvědčen, že jeho výpověď dostatečně nastiňuje situaci v Egyptě, kdy zastávání určitých politických názorů může vést až k zastrašování, napadání a hrozbám pro rodinu. Dle jeho názoru správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. K žalobním námitkám uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Jako podklad k rozhodnutí využil žalovaný kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru, též široké portfolio informací o zemi původu (viz níže). Podle žalovaného žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti byl pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) téhož zákona. Sdělení žalobce, že byl dvakrát napaden neznámými osobami (domnívá se, že členy Muslimského bratrstva či salafisty) na veřejném prostranství, nelze dle žalovaného důvodům pro udělení azylu podřadit. S tvrzením žalobce, že je pronásledován proto, že vyvíjel politické aktivity, kandidoval do parlamentu a pokusil se založit politickou stranu, žalovaný nesouhlasí. Poukázal na to, že sám žalobce nebyl schopen označit osoby, kterými byl zastrašován (v prvním případě), ani uvést zda se jednalo o příslušníky jiné politické strany, či o jiné soukromé osoby. Ve druhém případě, kdy byl napaden a pořezán na krku, pak vůbec útočníka neviděl, tedy nemůže tvrdit, zda se jednalo o stejné osoby, nebo jiné, ani jakými motivy byly tyto osoby vedeny. Tvrzení žalobce, že se v obou případech jednalo o politicky motivované napadení a tedy o pronásledování, nemá objektivní základ a je pouhou domněnkou žalobce. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), který ve svém rozhodnutí ze dne 10.3.2004, č.j. 4 Azs 49/2003 uvedl: *„Jak již bylo NSS vícekrát judikováno, vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodování správního orgánu vyplývá, že politický systém daného státu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny.“* Žalovaný poukázal na to, že žalobce napadení ani zastrašování neznámými soukromými osobami nenahlásil policii, ani jiným státním orgánům. Zprávy o zemi původu uvádějí, že proti členům Muslimského bratrstva policie tvrdě zasahovala, organizace sama je v současné době nelegální a všechny formy extremistických hnutí jsou státem aktivně potlačovány. Tyto skutečnosti nebyly v průběhu řízení žalobcem vyvráceny, proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl pronásledován, ani mu nehrozí pronásledování za jeho politické aktivity. Žalovaný rovněž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního dle § 14 zákona o azylu. Žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť ze strany státní moci žádné potíže v tomto směru neměl, a ani mu tato v případě návratu do země původu, jako neúspěšnému žadateli, dle informací správním orgánem opatřených, nehrozí. V případě návratu žalobce do vlasti mu tedy nic nebrání v tom, aby se v případě

jakýchkoliv dalších konfliktů či pokusů neznámých osob o kontakt obrátil na státní orgány své země. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. kdy na výzvu krajského soudu účastníci nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17.8.2012 uvedl, že je arabské národnosti, muslimského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, má vysokoškolské vzdělání, je ženatý. Jeho žena je státní příslušnicí Běloruska, má s ní dvě děti, všichni žijí v Egyptě. V minulosti dvakrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, poprvé v letech 1993-1994 v Norsku a v letech 2002-2009 ve Švédsku. Od roku 2009 žil v Egyptě, který dne 8.7.2012 opustil, protože chtěl v ČR požádat o azyl. Vysvětlil, že si účelově požádal a získal české studentské vízum, což byla jen záminka, aby mohl vycestovat z vlasti. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se v Egyptě necítí bezpečně, má jiné politické názory, než jsou nyní v Egyptě, a proto měl často problémy. Uvedl, že koncem ledna 2012 zrealizoval reklamní kampaň ke svému zvolení do parlamentu, rozdával letáky na náměstí, načež mu skupina neznámých mužů začala vyhrožovat, aby okamžitě zmizel, jinak mu seberou děti. Začal se obávat o svůj život. Dále uvedl, že asi v polovině března 2012 chtěl založit politickou stranu s názvem „Staří Egyptané“, jejímž cílem byla ochrana všeho starého, zvyků a tradic. K tomu potřeboval 5000 podpisů. Proto na ulici oslovoval lidi a vysvětloval jim své záměry. Opět přijeli neznámí muži, napadli ho, dokonce mu jeden z nich způsobil řeznou ránu pod krkem. Do Egypta se vrátit nechce, chtěl by zůstat v ČR. Ve vlastnoručně psaném prohlášení tyto skutečnosti zopakoval s tím, že mu bylo vyhrožováno zabitím během jeho kandidatury do parlamentu a během jeho kampaně, kdy chtěl založit politickou stranu, byl na něho spáchán atentát. Jeho rodina, která žije v Egyptě, je v ohrožení, děti nemůžou chodit do školy.

V průběhu pohovoru dne 23.10.2012 žalobce uvedl, že z Egypta vycestoval s vlastním cestovním pasem, na ambasádě v Káhiře dostal české studijní vízum na 7 dnů na Západočeskou univerzitu v Plzni. S vyřízením těchto dokladů a vycestováním z vlasti neměl žádné potíže. Popsal svůj život ve vlasti a státech, kde pobýval. Po studiích odjel do Běloruska, kde pracoval asi jeden rok ve velkoobchodu s potravinami, pak se vrátil do Egypta. V srpnu 2000 odjel do Arménie a Íránu za účelem turistiky. Počátkem roku 2001 se vrátil do Běloruska, kde uzavřel sňatek s Běloruskou. V roce 2002 odjel s manželkou do Švédska, kde požádali o azyl. Azyl nezískali a v roce 2009 byli posláni do Egypta. Do doby svého odjezdu z vlasti do ČR pracoval jako tlumočnický švédštiny a turistický průvodce ruským a švédským turistům. Pod záminkou studia v ČR vycestoval z Egypta, protože chtěl v ČR požádat o azyl. Uvedl, že v Egyptě nemohl vyjádřit své názory, bylo mu vyhrožováno únosem dětí, byl fyzicky napaden. Ke své politické činnosti ve vlasti sdělil, že asi v říjnu 2011 se rozhodl kandidovat do egyptského parlamentu. Kandidoval jako soukromá osoba,

sám si financoval kampaň. Agitoval na náměstí a v průběhu této kampaně mu bylo v jednom případě přímo na ulici vyhrožováno únosem dětí. Neví, kdo tyto výhrůžky činil, ale domnívá se, že se jednalo o lidi z Muslimského bratrstva nebo salafisty. Na státní orgány se s žádostí o pomoc neobrátil, měl strach, že by poškodil své děti. Policie požaduje písemné oznámení a dále s tím nic nedělá, funguje jen v turistických oblastech. Poté, co ve volbách neuspěl, vedl normální život, pracoval. Chtěl založit politickou stranu s názvem Staří Egyptané. Cílem této strany bylo změnit pohled egyptské společnosti na starou egyptskou civilizaci, aby nebyla považována za prokletou a pohanskou. Potřeboval získat 5000 podpisů. V průběhu své agitační činnosti pro založení této nové strany byl v polovině března 2012 fyzicky napaden, zasažen nožem pod krkem. Ztratil vědomí, probral se až v nějakém domě, kde ho ošetřili. Útočníky neznal, domnívá se, že důvodem napadení byla jeho politická aktivita. Ani v tomto případě neučinil oznámení na policii. Z Egypta odjel kvůli napadení a pokusu o zabití. K dotazu žalovaného, zda měl nějaké problémy s egyptskými státními orgány uvedl, že když se vrátil do Egypta ze Švédska, egyptská policie se ho dotazovala (podle údajů v pase), co dělal v Íránu, ke stejnému byl potom vyšetřován i státní bezpečností v Káhiře. Z ničeho nebyl obviněn, jen se ho dotazovali, co dělal v Íránu, po pěti dnech byl propuštěn. Žádné jiné další problémy se státními orgány nebo soukromými osobami ve vlasti neměl. Závěrem uvedl, že má pocit, že je v Egyptě sledován od nějaké osoby nebo struktury, ale neví jaké. Obává se o manželku a děti, které zůstaly v Egyptě.

V průběhu správního řízení žalobce ke svým tvrzením doložil (dne 27.8.2012) svůj občanský průkaz, výpis z egyptského trestního rejstříku ze dne 19.10.2011 a dopisy, kterými žádá o zařazení do voleb do horní sněmovny egyptského parlamentu jako kandidát.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Egyptě. Při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný vycházel z informace z cizineckého informačního systému, Výroční zprávy Freedom House - Egypt z března roku 2012, zprávy Congressional Research Service - Egypt v přechodném období ze dne 8.2.2012, Výroční zprávy Human Rights Watch - Egypt ze dne 18.4.2012, Souhrnné teritoriální informace Ministerstva zahraničních věcí ČR - Egypt ze dne 14.4.2013, zprávy Congressional Research Service - Egypt ze dne 12.9.2013, zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - Egypt ze dne 8.11.2013, zprávy Ministerstva zahraničí Velké Británie - Egypt ze dne 30.9.2013 a informací obsažených v databance České tiskové kanceláře „Země světa“ Egypt - aktuální znění. Dále zohlednil i žalobcem doložené materiály. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu v platném znění, byla žalobci dne 7.10.2013 a dne 17.3.2014 poskytnuta možnost se s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce se s podklady seznámil a po seznámení dne 17.3.2014 k nim doložil vlastnoručně psané vyjádření, v němž uvedl, že politická situace v Egyptě je velmi špatná, narostla do tragických a dramatických rozměrů, neexistují žádné principy demokracie a svobody slova. Policie brutálně zasahuje proti mírovému a svobodnému vyjádření názorů, zatýká a zabíjí demonstranty. Použité zprávy CRS ze dne 12.9.2013, MV Velké Británie ze dne 8.11.2013, MZ Velké Británie ze dne 30.9.2013 a ČTK, jež jsou pokládány za důvěryhodné, vysvětlují a podrobně rozebírají, jakým způsobem dochází k porušování práv v Egyptě, jak egyptské orgány zabíjejí demonstranty a

omezují svobodu slova a mírové vyjádření názorů. Dále sdělil, že existují nové informace o politické situaci v Egyptě, že dne 7.3.2014 vydala prohlášení organizace Rada pro lidská práva – OSN v Ženevě u příležitosti 25. výročí, která kritizuje způsob jednání egyptské vlády, potlačování svobody slova a vyjádření názorů, způsob jednání s demonstranty. Dále uvedl, že již 28 států světa, mezi nimi i ČR, vydalo společné prohlášení organizací Rady lidských práv a odsuzují v něm neekvivalentní a nerovné použití smrtelné síly ze strany egyptské policie proti demonstrantům, následkem čehož bylo mnoho lidí zabito a zraněno. Nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí a proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce, informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí, které je řádně a podrobně odůvodněné, bylo vydáno v souladu se

zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Žalobce sdělil, že na konci roku 2011, když chtěl kandidovat do egyptského parlamentu (jako soukromá osoba) a prováděl agitační činnost na náměstích v Alexandrii, vyhrožovali mu neznámí muži únosem jeho dětí. Došlo k tomu pouze jednou. V březnu roku 2012, když se rozhodl založit novou politickou stranu „Staří Egyptané“, prováděl asi týden agitaci a sbíral na náměstí potřebné podpisy, byl napaden a poté pořežán na krku neznámými muži, o nichž se domnívá, že patřili k Muslimskému bratrstvu nebo salafistům. Soud, s odkazem na učiněné výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, je nucen konstatovat, že žalobce nebyl schopen identifikovat osoby, které mu vyhrožovaly ani osoby, kterými byl v březnu 2012 fyzicky napaden. Žalobce vyslovil toliko domněnku, že jednání neznámých osob vůči němu bylo politicky motivované a že se jednalo o členy Muslimského bratrstva nebo salafisty. Soud se ztotožňuje s učiněným závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu, tedy závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Ojedinelá výhrůžka, jakož i ojedinelé napadení, které soud nijak nezlehčuje, které byly učiněny s časovým odstupem několika měsíců (během nichž žalobce žádné potíže neudával), nemohou být kvalifikovány jako pronásledování pro nedostatek intenzity, opakovanosti a závažnosti porušování lidských práv.

Žalobce navíc ani neprokázal, kdo by měl být původcem pronásledování. Netvrdil, že by se jednalo o egyptské státní orgány. Negativní jednání vůči své osobě ze strany neznámých soukromých osob přisuzuje zřejmě Muslimskému bratrstvu či salafistům. Jednání ze strany soukromých osob je sice možné považovat za pronásledování ve smyslu citovaného § 2 odst. 8 zákona o azylu, ale pouze v případě, že stát nebo jiné autority ovládající podstatnou část území nejsou schopny zajistit ochranu svých občanů před takovým jednáním. Z výpovědí žalobce je patrné, že uvedené vyhrožování ani napadení neohlásil policii, ani se nepokusil o jinou ochranu ze strany státu s odůvodněním, že policie vyžaduje písemné oznámení, se kterým stejně nic nedělá a funguje pouze v turistických oblastech a nedělá nic pro vlastní občany. I kdyby bylo prokázáno, že uvedené jednání vůči žalobci měli na svědomí členové Muslimského bratrstva, lze s ohledem na vnitropolitické změny v Egyptě, kdy organizace Muslimského bratrstva byla zakázána a je řazena k teroristickým organizacím, učinit závěr, že žalobce by se mohl domáhat pomoci u státních orgánů, které proti této organizaci zasahují. Na tomto místě lze odkázat na již ustálenou judikaturu NSS ohledně obav z jednání ze strany soukromých osob a vnitrostátní ochrany (např. viz výše ve vyjádření žalovaného k žalobě). V rozsudku NSS č.j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13.9.2004 se uvádí: *„Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno lada odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“* Samotné vyjádření žalobce při pohovoru ze dne 23.10.2012, že „má pocit, že je v Egyptě sledován od nějaké osoby nebo struktury, ale neví jaké“, nesvědčí o důvodné a oprávněné obavě z pronásledování. Soud tak dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován, ani mu nehrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu za jeho ojedinelou a krátkou politickou aktivitu. Pokud jde o písemné vyjádření žalobce ze dne 17.3.2014, je soud nucen

přisvědčit žalovanému, že údaje tam žalobcem uváděné (...údajné prohlášení při příležitosti 25. výročí organizace Rady pro lidská práva – OSN k vnitropolitické situaci v Egyptě), neodpovídají skutečnosti (viz strana 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3.2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení ohledně aktuální situace v zemi původu žalobce a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné opodstatněné azylově relevantní obavy pro případ návratu, hypotetická obava z pronásledování ze strany Muslimského bratrstva, není ani z důvodů nastalých společensko-politických změn v Egyptě reálná. Z podkladových informací dále vyplývá, že v Egyptě aktuálně neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobce byl ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycestování žalobce není v rozporu ani s mezinárodními závazky ČR.

Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle

kterého ... „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 21. ledna 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně